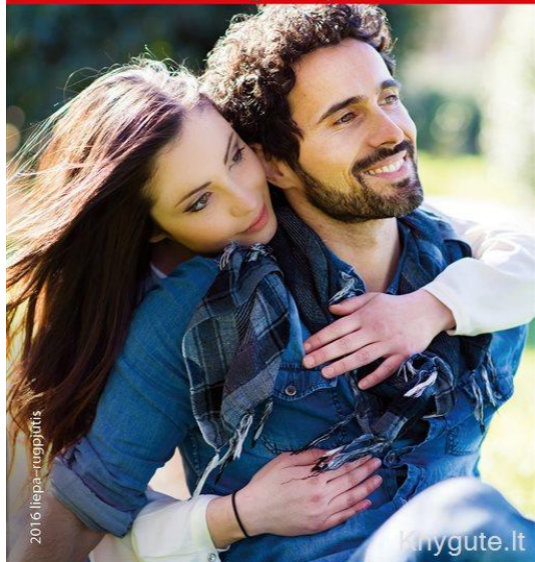

Svajonų
ROMANAI

Aistra

YVONNE LINDSAY

Antra galimybė

2016 liepa – rugpjūtis

knygute.lt

Yvone Lindsay
(Ivonė Lindsei)

ANTRA GALIMYBĖ

Romanas

Versta iš Yvonne Lindsay, *The Wife He Couldn't Forget*, 2015

© Yvonne Lindsay, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Evelina Klimaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0088-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

Ji nekentė ligoninių.

Olivija nurijo nemalonų gniužulą gerklėje, nuvijo šalin baimingus prisiminimus ir, įžengusi pro duris, ėmė nenoriai ieškoti reikalingo skyriaus.

Cha, *reikalingas*, tai bent žodis. Ko jau ko, bet jai tikrai nereikėjo susitikti savo susvetimėjusio vyro, nors šis jos ir prašėsi. Prieš dvejus metus Ksanderis nusprendė ją palikti ir nuo tada kuo puikiausiai tvarkėsi pati. Puikiausiai. Jei puikumu galima vadinti panikavimą, nepasitikėjimą savimi, nervinimąsi, perdėtą emocionalumą. Jautėsi būtent taip. Neprivalėjo čia būti, tačiau...

Nuskambėjo lifto signalas ir durys atsivėrė. Vos laikėsi neapsisukusi ir nepabėgusi, tačiau prisivertė įžengti į kabiną ir paspausti reikiamą mygtuką.

Velniava, ir vėl žodis *reikėti*. Septynios kvailos, bet reikšmingos raidės. Visai kaip ir *trokšti* – pavieniui nereikšmingos, tačiau dviejų, vienas nuo kito tolstančių žmonių santykių kontekste jos skambėjo skausmingai. Olivija įveikė išsiskyrimo skausmą ir tuos praradimus,

kurie vos jos nesugniuždė. Taip manė iki skambučio šį rytą, sugadinusio likusį rytmečio miegą.

Olivija tvirčiau sugriebė rankinės dirželį. Jai nebuvo būtina aplankyti Ksanderio, jei pati nebūtų to norėjusi, net ir po šešias savaites trukusios komos, iš kurios šis atsibudo reikalaudamas ją išvysti. Reikalavimas buvo įprastas Ksanderio bruožas – jokių mandagybių. Ji atsiduso ir, durims atsidarius, žengė į priimamąjį.

- Kuo galiu padėti? – paklausė išvargusi seselė su glėbiu popierių rankose.

- Ar gydytojas Tomas laisvas? Jis manęs laukia.

- Ak, jūs – ponია Džekson? Žinoma, palydėsiu jus.

Seselė paliko ją nuobodžiamе privačiame laukiamajame lūkuriuoti netrukus pasirodysiančio gydytojo.

Olivija nervingai mindžikavo po kambarį: tris žingsnius pirmyn, tris atgal ir vėl iš pradžių. *Jiems tikrai vertėtų praplėsti šituos kambarius*, – mąstė ji, bet netikėtas garsas privertė atsukti. Tai buvo gydytojas, kuris atrodė per jaunas būti neurologijos specialistu.

- Ačiū, kad atėjote, ponias Džekson.

Ji linktelėjo ir paspaudė ištiestą ranką. Olivija pastebėjo skirtumus: vyro delnas buvo švarus, šiltas ir sausas, o jos – išteptas dažais ir toks šaltas, kad ji pamanė, jog po žinių apie Ksanderį sutriko kraujo cirkuliacija.

- Sakėte, Ksanderis pakliuvo į nelaimingą atsitikimą?

- Taip, nesuvaldė automobilio šlapiame kelyje ir rėžėsi į elektros stulpą. Sužeidimai sugijo kuo puikiausiai, jis pabudo iš komos ir buvo perkeltas iš intensyviosios terapijos į bendrąjį skyrių.

- O kaip avarija? Girdėjau, jis komoje išbuvo šešias savaites, gana ilgai ar ne?

- Tiesa. Pastarosiomis dienomis jis pradėjo rodyti sąmoningumo ženklus ir praėjusią naktį staiga atsibudo, šaukdamasis jūsų. Ligoninės personalui buvo netikėta, nes artimųjų sąrašė paminėta tik jo motina.

Olivija susmuko į kėdę. *Ksanderis? Prašėsi jos?* Tądien, kai ją paliko, jis prasitarė, kad jie du nebeturi ko vienas kitam pasakyti. *Ar daktaras tikrai kalba apie tą patį žmogų?*

- Aš... Aš nesuprantu, - galiausiai pratarė.

- Be kitų sužeidimų, ponas Džeksonas patyrė

potrauminę amneziją. Gana įprastas reiškinys po smegenų traumos, tiesą pasakius, tyrimai rodo, kad vos trys procentai pacientų nepatiria jokių atminties sutrikimų.

- Ir jis nėra vienas iš tų trijų procentų.

Gydytojas papurtė galvą.

- Žmonės patiria potrauminę amneziją po smarkaus smegenų sužeidimo, jie dažniausiai jaučiasi sutrikę, sunkiai orientuojasi ir kenčia trumpalaikės atminties sutrikimus, tačiau pono Džeksono padėtis šiek tiek sudėtingesnė, ko gero, jis prarado dalį ilgalaikės atminties. Kaip suprantu, jūs apie šią nelaimę nežinojote?

- Retai susitinku su jo artimaisiais ir niekuomet nebuvau artima jo motinai, tad nesistebiu, kad niekas man nepranešė. Ksanderis prieš dvejus metus nutraukė mūsų santuoką ir nuo tada jo nemačiau. Dabar laukiame, kol teismas patvirtins mūsų skyrybas.

Oliviją nukrėtė šiurpulys. Jos balse iki šiol skambėjo kartumo gaidelė.

- Štai kaip, tuomet reikalai šiek tiek sudėtingi.

- Sudėtingi?

- Dėl jo išleidimo.

- Nesuprantu, - susiraukė Olivija, mėgindama suvokti gydytojo žodžius.

- Jis gyvena vienas, tiesa?

- Kiek žinau, taip.

- Jis įsitikinęs, kad grįžta namo pas jus.

Ją sukaustė šokas.

- Ti-tikrai?

- Jis mano, kad judu *vis dar* kartu, todėl ir prašė jus pakviesti. Jo pirmi žodžiai atsibudus buvo: „Pasakykite mano žmonai, kad man viskas gerai.“

Gydytojas Tomas toliau pasakojo apie Ksanderio traumas, tačiau jai buvo sunku klausytis šnekų apie jo fizinę būklę po komos, trumpalaikės ir ilgalaikės atminties sutrikimus, galvoje sukosi vienintelė mintis: atitolęs vyras vėl norėjo būti su ja.

- Atleiskite, - pertraukė ji, - tačiau ką Ksanderis vis dar atsimena?

- Ko gero, paskutiniai aiškūs prisiminimai yra daugmaž šešerių metų senumo.

- Vos mums susituokus, - prasitarė Olivija.

Vadinasi, jis neatsimena nieko apie jų XIX amžiaus namų Čeltenhamo paplūdimyje renovaciją ir sūnaus gimimą prieš penkerius metus.

Nieko apie Parkerio mirtį, vos jam atšventus trečiąjį gimtadienį.

Ji šiaip ne taip susikaupė paklausti:

- Ar jis gali... ar jis prisimins?

Gydytojas patraukė pečiais:

- Įmanoma. Tačiau yra ir galimybė, kad neprisimins nieko arba tik kelis tų šešerių metų fragmentus.

Akimirką Olivija sėdėjo tyloje, bandydama įsisąmoninti gydytojo žodžius, tuomet giliai įkvėpė. Ji turėjo tai padaryti.

- Ar galiu jį pamatyti dabar?

- Žinoma, eime.

Gydytojas palydėjo ją į didžiulę palatą. Joje stovėjo keturios lovos, tačiau tik viena, prie lango, buvo užimta. Ji prisivertė žengti toliau ir pažvelgti į vyrą, kuriam kadaise prisiekė meilę, kurį mylėjo labiau už viską ir iš kurio tikėjosi to paties. Išvydus pažįstamą veidą, tokį panašų į Parkerio, Olivijai suspurdėjo širdis. Kadaise jiedu buvo kaip tos pačios rankos pirštai. Ji nesąmoningai paglostė krūtinę, tarsi šis veiksmas padėtų užpildyti žiojinčią tuštumą.

- Žinoma, dabar jis miega, tačiau greičiausiai netrukus atsibus, - tarė gydytojas, trumpai žvilgtelėjęs į Ksanderio ligos istoriją, - galite

pabūti šalia jo.

- A-ačiū, - atsakė sėsdamasi į krėslą šalia vyro lovos, nugara į langą ir saulėlydį virš uosto tolumoje.

Olivija leido sau apžiūrėti ramų siluetą po apklotais. Pradėjo nuo pėdų, tuomet nužvelgė kojas, klubus, liemenį ir veidą. Jis neteko svorio ir raumenų masės - įprastai didingas stotas dabar atrodė liesesnis, švelnesnis, visuomet švariai nuskustą smakrą dengė barzdelė, o plaukai prašėsi kerpami.

Kaip troško jo. Jam pačiam nepatiktų būti tokiam pažeidžiamam - Ksanderis buvo ryžtingas ir linkęs veikti, o ne būti veikiamas - bejėgiškas gulėjimas ligoninės lovoje jį būtų išvaręs iš proto. Olivija su siaubu pastebėjo, kaip jis atmerkė veriančias pilkas akis, jų žvilgsniai susitiko. Jai suskaudo širdį, kai Ksanderio veide nušvito pažinimas ir jis šiltai nusišypsojo. Ji pajuto ryšį, tarsi šis nebūtų nutrūkęs dėl nevaldomų priežasčių, ir pati atsakė šypsena.

Kada ji pastarąjį kartą matė šią šypsena? Labai labai seniai. Pasiilgo jos. Pasiilgo jo. Dvejus siaubingus, vienišus metus įtikinėjo save, kad labai pasistengusi sugebės pamiršti tą, kurį taip lengvai kitados įsimylėjo, tačiau tai buvo melas. Niekas negali nustoti mylėti, pa-

slēpti galvā smēlyje ir apsimesti, kad žmogus, kadaisē gyvenime buvēs pats svarbiausias, staiga nustojo egzistuoti.

Vis dar jē mylējo.

- Live? - Ksanderio balsas gergždē, tarsi jis bētū ilgai tylējēs.

- Aš, - nedrāšiai pratarē ji, - aš čia.

Jos akis degino ašaros, gerklēje tūnojo gniužulas. Olivija paēmē jo rankā ir, vos pajutusi pirštus, apsiverkē. Vyras atsiduso ir užsimerkē. Tik po keliū akimirkū sugargē:

- Gerai.

Ji vos tvardēsi nepradējusi raudoti. Staiga iš kitos lovos pusēs kostelējo gydytojas Tomas.

- Ksanderi?

- Nesijaudinkite, jis vėl užmigo. Netrukus turētū pasirodyti seselē jē apžiūrēti, galbūt tuomet vėl atsibus. Jums leidus...

- Ak taip, žinoma. Ačiū.

Ji nepastebėjo, kaip gydytojas išėjo ir kaip jē palatā įžengē kitas ligonis su vaikštyne ir fizioterapeutu pašonėje, ne, visas jos dėmesys buvo skirtas vyrui lovoje priešais ir jo ramiam, ritmingam kvėpavimui.

Olivija daugiausia mąstē apie tai, kad Ksanderis galējo mirti per tą nelaimingā atsitikimą,

pasiglemžusį jo atmintį, ir ji net nebūtų apie tai sužinojusi ir galėjusi pareikalauti antros galimybės. Ši mintis atvėrė naujus skausmo klodus ir ji pasistengė tai pamiršti. *Jis nemirė, – pagalvojo, – jis gyvas ir neatsimena, kad kadaise nutraukė mudviejų santykius.*

Ksanderis vis dar laikė jos ranką lyg inkarą, tarsi trokštų, kad ji būtų šalia jo. Olivija pasilenkė ir švelniai prilietė jo ranką sau prie skruosto. Ji buvo šilta, gyva. Jos? Ji tikėjosi. Tiesą pasakius, dabar troško to vyro taip pat smarkiai, kaip kadaise. Olivijos galvoje užgimė viltis: galbūt jo atminties netekimas taps ta antrąja proga, kurios jis šitaip baidėsi?

Šią akimirką ji suprato, kad atiduotų viską, kad tik jį susigrąžintų.

Viską.

Netgi apsimesčiau, kad tarp mūsų nebuvo jokių nesutarimų? – paklausė savęs. Atsakymas į šį klausimą turėjo būti netikėtas, tačiau jos nenustebino.

Taip, buvo pasiruošusi viskam.

Antras skyrius

Olivija įžengė į namus ir, atsirėmusi į duris, giliai atsikvėpė. Šiuo atodūsiu norėjo atsikratyti įkyraus galvos skausmo, prasidėjusio grįžtant namo, ir įtampos, užvaldžiusios kūną, tačiau niekas nepadėjo, atrodė, kad įsitempę pečiai siekia ausis.

Ką ji padarė?

Ar melaginga leisti Ksanderiui galvoti, kad jiedu vis dar susituokę? Galbūt čia nėra melas, jei jis tuo šventai įsitikinęs ir ji pati to taip trokšta?

Laiko neatsuksi atgal, nei penkias minutes, nei porą metų. Tačiau galima pradėti iš naujo. Tą ir padarysime, – įtikinėjo save Olivija.

Galgi šitaip naudotis jo amnezija buvo neetiška? Suprato, kad taip elgdamasi smarkiai rizikuoja: Ksanderis galėjo staiga viską prisiimti ir nebenorėti spręsti jūdviejų sunkumų ar prašyti iš jos bet kokios pagalbos. Bet vis tiek buvo pasiruošusi surizikuoti ir susigražinti buvusią jūdviejų laimę.

Ji atsispyrė nuo durų ir žengė koridoriumi link atviros virtuvės, kurią jie kartu, savaitę po vestuvių įsikėlę į dviejų aukštų XIX amžiaus

namus, taip smagiai renovavo. Kaip visada užkaitė arbatinį, tikėdamasi, kad ramunėlės numalšins galvos skausmą.

Bet kas palengvins nemalonų kaltės pojūtį krūtinėje?

Ar šitaip stengėsi išpirkti savo pačios nuoskaudas? Ar jai, po Parkerio mirties paskendusiai kaltės ir savigraužos liūne, nebuvo lengviau nustoti mėginti išsaugoti jūdvių su Ksanderiu santuoką ir tiesiog jį pamiršti? Olivija kaltino vyrą nesidalijus su ja savo jausmais, tačiau argi pati nesielgė taip pat ir, jam išėjus, jo nepaleido? Vėliau, kai atsivėrė akys ir ji suprato, ko netekusi, jau buvo per vėlu – Ksanderis nesileido į kalbas apie susitaikymą ar lankymąsi pas psichologą, tarsi pats būtų atvertęs naują puslapį, kuriame jos jau nebebuvo.

Skausmas niekur nedingo, tačiau laikas leido jį viską pažvelgti kitaip ir suprasti, kad santuokos griūtis buvo ir pačios kaltė. Tokių klaidų ji nebekartos.

Mintis išblaškė arbatinio švilpimas. Olivija užplikė arbatą ir iš įstiklintos spintelės, kurioje laikė antikvarinius indus, išsitraukė mėgstamiausią porceliano puodelį su lėkštele....